

PESMI

Slavko Mihalić

METAMORFOZA

Rad bi odkril, od kod
prihaja ta praznina, tako
da se spreminjam v nekakšno prosojno jezero, ki
dno mu vidite lahko, vendar brez rib.

Vendar brez školjk, brez rakov, brez
podvodnega rastlinstva, ki ima
vsaj neko ime, a jaz sem danes
brezimén. Narahlo me sploh ni.

In takole, o praznini govoreč, potiskam
vôdo v jezero in voda
premetava pesek in vsa tista drobna bitjeca, ki so
polegla se po dnu. Meša se mi že.

Po mestu blodim s sklonjeno glavó kot
neko drugo jezero, temný predvsem, potem
pa še strupeno; da ne govorimo o teh
ogabnih bitjih, ki se plazijo po dnu, tako
da zdaj sam sebi že zaudarjam.

IZGNANA BALADA

Materi, očetu

Zgodilo se je iznenada
Tako, južni veter je bil v zraku
Jesen je bila podobnejša pomladi
Zgodilo se je to z nasmehom sonca na
ustih

Ta človek, sicer z rameni kakor
gora
Sicer z izvorom vsega modrega v očeh
Sicer z rokami težkimi kot grom
Če bi s pestjo zamahnil bi se dolgo čulo

Ta človek je ta nenavadni dan
Pravim: neka deklica si je odpela
bluzo
(Skoz okno se zagleda namesto
v ogledalo)
Pravim: na obali vrba je pognala mačice

Oglaša se iz globine
A vse oblake razprši
A zapoje s tako ubranim glasom
Otrpnila je ulica (kot da ji na tla je
zdrknila obleka)

Najprej od sramu
Potem od silne rádosti

Neki prodajalec pomaranč je na stežaj odprl
vrata trgovine

In še mu ni bilo dovolj
In še mu ni bilo dovolj
Še premalo
In napisal je nad vrata
Vzemite si kar vam pripada

Toda za nočjo ki je sledila
Za minutami ki so prišle v temnih
oblekah
Za sekundami s cilindri in bambusovimi
palicami

Prekleti veter s severa zaveje
Deklica zapne si bluzo
Mačice osule so se z vrbe
Prodajavec spravi se nad odjemavce

Začenši od predmestja
A ta človek ki je pel

Pomanjšan do mikroba
Do negibnosti podložen
bo izgnan

Nékdo je pač moral plačati

STRELJANJE OB ZORI

Puškinne cevi so že napolnjene — le oficir
da cigareto pokadi do kraja
Njegovo zeleno čelo prezirljivo v mraku se blešči
Lep posel vstajati pred zoro
Da vsaj plačan si; no — znano je kdo bo imel
koristi

Obsojenec vztrepeče kot suh list
Človek brez imena ki nihče ga ne bo več
iskal
Neprijetno mu je vse to prizadevanje
Samo da bi bilo čimprej končano

Toda v bližnjem grmu, pravijo, zapel je slavec
Pevci so slepi; — niti slutil ni kaj skoraj
zraven njega se dogaja
Zaverovan v življenje poželjivo se mu je predajal
s svojim spevom; bil je smrtnonosni, razdiralen,
končen

NIHČE NE BI OMAHOVAL

Vetrovi so za nas skrbeli, preden smo prišli
Morda vsakogar tako pričakajo
Stare kuštrave glavé, ki vanje je vsajena zgodovina
Ali pa obzirno se obnašajo in nič ne govorijo

Nam res lahko povedali bi vso resnico
Poznam te fante: niti eden ne bi omahoval
Že med rojstvom smo se izučili obrtništva smrti
In hitro izpopólnili ga do popolnosti

Resnično nepotrebne so bile vse te slovesnosti
Če bi bili brez upanja, bi kdo lahko posumil
Samo z rameni smo skomignili in vsi po vrsti jeli jemati
Dobro in zlo, oboje brez okusa

Škoda da nas niste bolje izkoristili
Obsedeni vetrovi, ki še zmerom skrivoma
 bolehate od stare slave
Naša trda srca bi lahko izbojevala še prenekatero
 zmago
Razumite že vendar: naše rôke niso še zadosti
 zaposlène

Zakaj ste v svojih predvidevanjih nas že vnaprej
 prečrtali
Obsedeni vetrovi, res ste slabi gospodarji
Mi smo dobra surovina, le da jo je treba še predelati
Pristali bi na najbolj nore pustolovščine

Čeprav le drobna vzmet, nihče se ne bi upiral
Če smo že tu, zakaj se ne bi malo pozabavali
Samo ne čakajte, da bomo mi prišli na dan s predlogi
To je vaše delo, pametni vetrovi, ki poznate sleherno
 skrivnost Vesolja

LJUBEZEN DO RESNIČNE ZEMLJE

Odzgoraj led odspodaj prsti vóde
Videl boš kako sam sebi hrbtenico
 led drobi
Odsodaj sanje in kdo ne bi za nami šel
Pri tako dragem poslu kakor je ljubezen

Ah odzgoraj ah odspodaj
Prišel bo nekdo tretji in bo zversko več
Zgoraj sam in spodaj zlomljen do drobovja
Za nekoga ki pa noče razumeti

To je Kórana zakaj ne tudi Donava
Resnična si samo kadar si celovita, zemlja,
In bo prišel četrti in bo z istimi besedami
lagal
Ki tudi mi zaradi njih izgubljali smo bitke

Ne stri tega strahu, navdiha polnega
Ker je sedaj; v preteklost ne verjamem
Če pa prihodnost trkala bo na ta vrata
Bo postavljena na cesto; naj se oglasi pozneje

Živim za tebe, ki nocoj mi lomiš ustnice in
vežeš prste
Za vse vas, ki do kolen ste z mano
v blatu
Ene same zdajšnje bede ne zamenjal bi za vsa
prihodnja carstva
Te mrežaste megle oči hlepečih a tako sanjavih

Prevedel Ciril Zlobec